„Ja," zei hij, „jij bent wèl gelukkig."

En nu hij John aanzag, viel zijn oog op de dasspeld, die hem tegengloeide als een klein boos oog, schitterend in de diepte van een geheimzinnig licht.

Op dit oogenblik kwam het jonge vrouwtje terug en met haar het dienstmeisje, dat de tafel dekte en de bordjes en kopjes rangschikte.

„Het is nog een boerengewoonte, mijnheer Van der Duin," zei ze, „maar wij zijn er nu eenmaal zóó aan gewend voor wij gaan slapen nog een boterhammetje te eten, dat we, geloof ik, geen oog dicht zouden kunnen doen als we 't nalieten. De dokters zeggen, dat het niet gezond is, maar wij hebben er geen last van."

„Mevrouw," lachte de gast, „ik schik mij gemakkelijker in een geval als dit dan in een tegenovergesteld."

Hij wilde niet bekennen, dat hij sinds 's morgens niet gegeten had, maar zijn vriend onderstelde, dat zijn diner niet te copieus geweest zou zijn en schoof hem het schaaltje met koud vleesch een keer of wat toe met de opmerking:

„Kom, als je op reis bent, heb je altijd honger!"

Ze bleven nog even napraten en een half uur later bracht John hem naar zijn kamer, onderwijl het vrouwtje de tafel afnam. Toen hij weer beneden kwam was 't eerste wat ze zei:

„'t Is gek van me en toch .... ik krijg een gevoel van angst over me als ik dien man aanzie."

„Kom, kom," zei haar man. „'t Zal de ellende zijn, die op zijn gezicht ligt. De stumper heeft heel wat meê gemaakt. Hij vertelde me er iets van, maar wat hij verzweeg zal nog wel veel erger wezen."

Drie dagen later was de vriend nog niet weg. Telkens was 't: „morgen moet ik beslist hier vandaan; 't wordt nu toch al te gek. Ik heb al veel te lang misbruik van jelui goedheid gemaakt!" Maar als John, die zeer medelijdend was, dan zei: „Nou, zoo erg is dat niet, hoor! Je mag gerust eens een paar dagen op je verhaal komen," of als zijn vrouw, die nog weekhartiger was, opmerkte: „U doet ons wezenlijk genoegen nog wat te blijven. Zelf zegt u, dat u niet weet waarheen te gaan, wat een dwaasheid dan om te vertrekken!"

„Maar ik kan toch niet hier blijven tot in 't oneindige!"

„Nu tot in 't oneindige. 't Is pas drie dagen, weet u dat wel?"

Toen 't acht dagen was drong men minder vaak aan op zijn blijven en na verloop van veertien hield men er geheel meê op.

's Avonds als de gast naar zijn kamer was, keken de echtgenooten elkaar aan met een bedrukt gezicht.

„Wat zijn we begonnen?"

„Hoe krijgen wij hem weg?"

Twee maal waren er al harde woorden gevallen.

„'t Is jouw schuld, dat hij blijft. Had jij vanmiddag onder 't eten niet gezegd, dat je 't wel aangenaam vond een gast te hebben, dan was hij zeker morgen vertrokken."

„Of zou je meenen, dat hij niet heengegaan was, als jij hem niet gevraagd had of hij van schaken hield en dat jij heel graag een spelletje speelde, maar niemand kende, die er aan deed?"

„Enfin, hoe 't is, zoo is 't, maar er moet een einde aan komen!"

Er kwam echter geer einde aan. De gast was zoo geduldig mogelijk; hij begreep geen enkele toespeling, hij deed een wandeling en kwam stipt tegen koffie-drinken thuis, hij ging naar zijn kamer met een boek of courant en kwam precies tegen 't diner weer beneden; ging John 's avonds naar het kantoor, hij vergezelde hem en wachtte buiten, al duurde 't een uur, hij had altijd denzelfden honger en denzelfden dorst, herhaalde iederen dag dezelfde opmerkingen over het weer en over de menschen.

Op een avond stond John's gezicht minder strak dan zijn vrouw den laatsten tijd gewoon was het te zien en toen hij de deur van de slaapkamer had gesloten, zei hij fluisterend:

„Ik geloof dat ik wat gevonden heb!"

Ze viel hem om den hals en riep uit:

„Is 't waar? Weet je een middel? Ik hoopte het zoo...."

„Kijk eens, gisterenavond, toen we naar 't kantoor gingen, had hij 't over mijn dasspeld. Hij kon er zijn oogen niet afhouden."

„Dat is mij ook opgevallen."

„Wat een prachtige steen is dat!" zei hij. „Die zal een heele waarde vertegenwoordigen!"

„Wat moest ik zeggen? Hem vertellen dat het een soort Rijnsteen was, zooals je ze in Duitschland voor een paar Mark koopen kan? Toen kreeg ik opeens de ingeving. Je kan dat zoo hebben, een buitengewoon helder oogenblik. En ik loog. Wat de waarde is, zeide ik, weet ik niet. 't Is een erfstuk en al wel twee honderd jaar in de familie."

„En je ingeving?"

„We geven hem gelegenheid de dasspeld weg te nemen. Als hij geld heeft, gaat hij heen, naar Amerika, naar Engeland, dat weet ik niet. Hij is niet eerlijk, geloof ik, en hij zal niets ontzien om zijn doel te bereiken."

„O, maar dat zal hij toch nooit doen, denk ik."

„Wacht maar en je zal het zien. Ik heb hem al verteld, dat ik hem aan geld niet helpen kan, wat de waarheid is. We kunnen er goed van komen, maar we leggen niets over."

Den volgenden morgen lag de dasspeld op den schoorsteen, tusschen propjes papier en wat afgebrande lucifers, want John had nogal eens de gewoonte, hoezeer zijn vrouw hem die trachtte af te leeren, den schoorsteenhoek voor aschbak te gebruiken. Hij had een andere dasspeld aangedaan en ging naar zijn kantoor. Om elf uur kwam de gast beneden. Het meisje bracht hem zijn ontbijt, de vrouw des huizes liet zich niet zien.

Toen John om één uur thuiskwam lag de dasspeld er nog, maar toen hij om vijf uur er weer naar keek was hij weg.

„Waar is Frits?"

„Hij is uitgegaan," zei zijn vrouw.

„Met de speld! Kijk maar!"

„O, maar dat is verschrikkelijk!"

„Zeker, aan den eenen kant spijt het me en niet om het verlies van dat waardelooze ding."

Om zes uur was Van der Duin er nog niet en om half zeven besloten ze maar te gaan eten.

„Wel, komt mijn voorspelling uit?" vroeg John, toen ze om acht uur aan de thee zaten.

Ze was juist van plan zijn doorzicht te prijzen, toen er gescheld werd. Even later trad de gast binnen.

„Laat, hè? Ik maak jelui wel mijne excuses, hoor! Ik heb mijn wandeling wat te ver uitgestrekt en ben op 't laatst verdwaald. Enfin, misschien heb je nog een boterhammetje voor me!".... En toen de gastvrouw opstond: „Laat ik jelui nou niet derangeeren .... Ik dineer vast en zeker niet meer! Stel je voor! Neen, dan had ik maar op tijd moeten wezen! Apropos, ik zag vanmiddag je dasspeld daar liggen en heb ze voor de aardigheid eens meegenomen naar den juwelier. Raad eens wat zij waard is?"

„Honderd gulden?" aarzelde John.

„Twee honderd centen. Er zit voor twee gulden goud aan, maar de steen beteekent niets. Hier is ze."

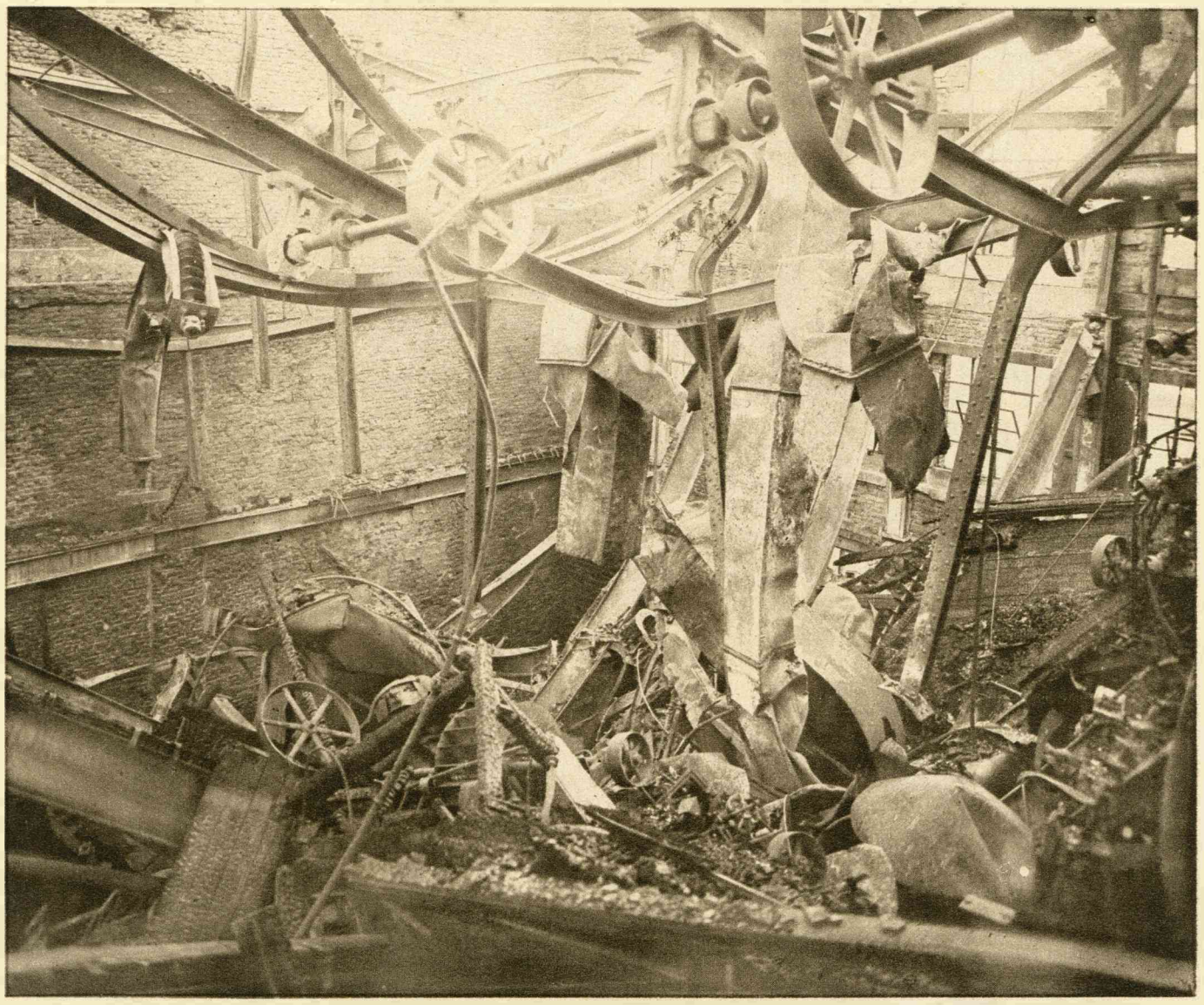
Toen zij de deur uitging wierp het jonge vrouwtje haar man een verslagen blik toe. De list was mislukt. Wat nu?

G. H. PRIEM.



HET BESTUUR DER OUD-ZOUAVEN

van de Zouaven-broederschap „Fidei et Virtuti" op 5 November 1917 te Tilburg feestelijk vereenigd, ter gelegenheid van den 50sten herdenkingsdag van den slag bij Mentana.



DE ZWARE BRAND TE ROTTERDAM.

In de Stoom-meelfabriek der N.V. „De Maas" te Rotterdam, woedde in de afgeloopen week een zware brand, waardoor, zooals onze foto laat zien, zeer veel materieele schade werd aangericht.